

embeder, som de folkekirkelige Forhold foreligger nu.

Jeg skal derfor anbefale mine Partifæller ved deres Stemmer at støtte det subsidiære Forslag, idet jeg udtaler min Anerkendelse af, at man fra Venstres Side gennem dette Forslags Fremsættelse virkelig viser en Lydhørhed overfor den kirkelige Opfattelse, som jeg kun kan paa-skønne. Jeg tror, det er noget, man ude i Landet vil hilse med Glæde, at man her fra Venstres Side i Realiteten er gaaet med til det Forslag, vi har stillet. Jeg vil haabe, naar denne Sag nu gaar videre til det andet Ting, at man der vil stille sig endnu mere forstaaende overfor de kirkelige Krav. Jeg vil ønske, at man i det andet høje Ting vil vende tilbage til den Form, hvori det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) fremsatte Venstres Tilslutning til vor Tanke. Thi denne Form forekommer mig at være utvivlsomt langt bedre. Jeg har allerede ved anden Behandling udtrykt vor Tilslutning til Forslaget i den Form. Men, som sagt, som Forholdene nu foreligger, vil jeg anbefale mine Partifæller at stemme for det maaske formelt mindre heldige subsidiære Ændringsforslag.

Kirkeministeren (Povlsen): Da Statsministeren i Embedsmedfør er bortrejst, skal jeg paa hans Vegne fraraade Tinget at stemme for noget af de stillede Ændringsforslag. Det er ret besynderligt, at denne Forhandling, der begyndte med saa kraftigt et Indlæg for Kvinders lige Adgang med Mænd til Embedsstillinger og ikke mindst til Præsteembeder fra Venstrepartiets Side gennem dets Ordfører, ender med, at Partiet nu høster Laurbær hos det konservative Folkeparti. Jeg ved ikke, om Partiet Venstre egentlig er tjent med en saadan Sagerens Vending, men det faar de jo om. Jeg maa sige med det ærede 20de Medlem for Hovedstaden (J. Oskar Andersen), at jeg er ganske enig i, at det subsidiære Forslag er det samme som det konservative Folkepartis, blot daarligere udtrykt. Jeg maa sige ligesom mit Partis Ordfører (Elna Munch), at jeg ved ikke, hvad man mener med de „nugældende Love“. Der er strengt taget ingen Lov eller Love, der forbyder Kvinder Adgang til at blive Præster. Men der er en bestaaende Ordning, man ikke kan komme udenom. Man ønsker altsaa at blive staaende ved denne Ordning, hvorved Kvinder ikke kan faa Adgang til at blive Præster.

Hvad det principale Forslag angaar, lagde jeg med nogen Undren Mærke til, at Forslagsstilleren gjorde gældende, at

der kun fandtes een Betingelse i dette Forslag for Kvinders Adgang til Præsteembeder, nemlig den, at et Menighedsraad ønskede en kvindelig Præst. Den ærede Forslagsstiller glemte, at han stiller een Betingelse til, nemlig at en Biskop er villig til at ordinere. Hvad den første Betingelse angaar, ved det ærede Medlem meget godt, at jeg var villig til at give Adgang for Menighedsraadene til at gøre Indstilling angaaende alle Præsteembeder selvfølgelig baade for kvindelige og mandlige Ansøgere. Men de Forhandlinger, der i saa Henseende er førte, førte jo ikke til noget Resultat, idet man nærmest havde Indtrykket af, at Venstre, i alt Fald en Side indenfor Venstre, og det konservative Folkeparti egentlig var ubehagelig berørt af, at jeg havde stillet i Udsigt, at jeg vilde stille Forslag om, at der kunde ske Indstilling fra Menighedsraadene angaaende alle Præsteembeder. Man ønsker i Virkeligheden slet ikke at give Kvinder Adgang til at blive Præster; det er Sandheden. Og det ærede Medlem føjer nu her en Betingelse ind, som han ikke tidligere omtalte, den nemlig, at en Biskop er villig til at ordinere. Det vil altsaa sige, det ærede Medlem lægger det fuldstændig i Biskoppernes Haand; Menighedsraadene faar virkelig intet som helst at betyde, naar der skal Ordination til, og det beror paa en Biskops Forgødbefindende, om han vil ordinere. Det interesserer mig for øvrigt i ikke ringe Grad, at det ærede Medlem stiller et Forslag som dette. Jeg er vant til at høre det Standpunkt gjort gældende fra den Side, som i hvert Fald det ærede 20de Medlem for Hovedstaden og ogsaa en Del af Venstre hører til — jeg havde egentlig ikke troet, at det ærede Medlem fra Kolding stod paa det Standpunkt, men jeg har Anledning til at tro, at adskillige i hans Parti gør det —, at Biskopperne paa Forhaand har Ret til at nægte Ordination. Det glæder mig at se, at det ærede Medlem fra Kolding er klar over, at efter de bestaaende Forhold har Biskopperne ikke Ret til at nægte Ordination, thi ellers var der ikke Spor af Anledning til her at stille Forslag om, at en Biskop skal være villig til at ordinere som Betingelse for Adgang for Kvinder til Præsteembeder. Dette anser jeg for en meget betydelig Indrømmelse. Det er det Standpunkt, jeg stadig har hævdet: Biskopperne kan efter den bestaaende Ordning ikke nægte Ordination, og nu har jeg altsaa det ærede Medlem fra Koldings Tilslutning fuldt og klart her paa Papiret for, at det er rigtigt, thi var det ikke rigtigt, behøvede